

ZJEVENÍ PÁNĚ

A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.
Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce
jednorozený Syn, plný milosti a pravdy. (J 1,14)

500

1. Vě - řím v te - be, Je - zu, _____
jenž jsi při - šel na svět _____

Sy - nu Bo - ží pra - vý,
z trů - nu věč - né slá - vy,

di - vem po - čat z Du - cha,

zro - zen z či - sté Pan - ny,

a - bys dít - ky E - vy

u - ved v ne - bes brá - ny.

2. Chudobu jsi snášel, mnohou strast a bídu, / cestou
kříže kráčel za hřích svého lidu, / ukřižován, umřel, třetí
den vstal z hrobu, / z nebe poslal Ducha v zaslíbenou
dobu.

3. On se pro nás hříšné z Panny čisté zrodil, / přijde
opět z nebe, aby všechny soudil. / Klaňme se mu vděčně
v tomto svatém čase, / služebníkem stal se k naší věčné
spáse!

tr: Vladimír Hornof, Český kancionál, 1921 / Evangelický zpěvník, 1979

m: *Ezechielis porta clausa* / Jistebnický kancionál, c.1430 / Piesně chval
Božských, 1541 / Český kancionál, 1921 / Evangelický zpěvník, 1979

501

1. Ot - ce ne - be - ské - ho
neb nám Sy - na své - ho

po - chval - me z mi - lo - sti,
po - slal z vy - so - ko - sti,

v bož - ství so - bě rov - né - ho

a vel - mi mi - lé - ho,

kte - rýž se v Pan - ně vtě - lil,

když se čas na - pl - nil,

po - tom se na - ro - dil.

2. Jehož narození / ve velké nízkosti / řídkým zde na světě / bylo jest v známosti. / Žádali prorokové, / mnozí i králové, / chtějí viděti v těle / věrných Spasitele, / nebeského Krále.
3. Všichni ho žádali, / nemnozí poznali, / ale kdož přijali, / místo v srdci dali. / Moc takou z něho vzali, / v níž ďábla přemohli. / Tělo, svět potlačili, / vůle své se vzdali, / proň vše opustili.
4. Kteříž jej milují, / s ním jsou v jedné vůli, / skutkem následují, / živi býti v něm chtějí. / Toť oni z něho mají, / z jeho zasloužení, / za něž sám se přimlouvá, / jejich hříchy snímá, / setrvání dává.
5. Kriste narozený, / pro nás na svět daný, / račiž posilniti, / v dobrém rozmnožiti, / abychom ctnostně žili, / v pokoře bydleli, / tě více nehněvali, / věrně pracovali, / milosti žádali.
6. K čemus nás přivéstí / ráčil z své milosti, / v tom rač dáti růsti, / také setrvati. / Světlu, jímžs nás osvítíl / a v srdcích roznítíl, / ó nedej uhasnouti / ani ho zatmíti / tělesnou žádostí.
7. Ó dejž utěšení / v nebeské radosti, / věčné přebývání, / kdež je všeho dosti, / kdež tě andělé chválí / v nevymluvné slávě, / s nimi spolu chváliti, / nikdy nepřestati, / bez konce na věky!

τ: Jan Poustevník, Kolínský kancionál, 1517 /

Piesně chval Božských, 1541 / Evangelický zpěvník, 1979 / 2018

α: *Ave, rubens rosa* / Kodex Franus, 1505 / Kirchengeseng, 1566

502

1. Kris-tus, Bo - ží Syn, o - pu - stil
 Ot-cův klín, zro-dil se z čis-té Pan - ny,
 a - by při - ved hří-šné ku po - cá - ní.

2. Žádost proroků, / touženou od věků, / splnil Otec
 kajícím, / když dává v slávě spásy žítí s ním.

3. Tak nejdražší nám / nebeský dar seslán, / z milosti
 Boha Pána, / kterým je ďábelská moc svázána.

4. Mnozí králové, / mnozí prorokové / viděti ho žádali, /
 chudí pastýři ho uvítali.

5. Tím těš se každý / věrný, jemuž navždy / dopřál sám
 Bůh ho poznat / a drahý tento dar zamilovat.

6. Boží milost v něm / již navštívila zem: / jak dosáhnout
 spasení, / učí všecko lidské pokolení.

7. Z této milosti, / jež s takou štědrostí / k nám
 nehodným se sklání, / buď náš Bůh veleben bez přestání!

r: Lukáš Pražský / Kolínský kancionál, 1517 / Zpěvník žalmů a písní
 duchovních, 1877 / Rostislav Nechuta, Evangelický zpěvník, 1979 / 2018

m: *Solis praevia aurora fulgida* / Kodex Franus, 1505 / Písně chval Božských, 1541

503

1. Mlá - de - nec bla - ho - sla - ve - ný,
Pán - Je - žíš - na svět po - sla - ný,
jež Bůh nad star - ce zve - le - bil,
všech - něm li - dem před - sta - vil,

2. buď od nás vždy ctěn, veleben, / jím každý člověk osvícen. / Vždyť on jest světlo každému, / mladému i starému.

3. Jeho Panna porodila, / Bohu pod zákon uvedla, / aby Páně jhu z mladosti / byl poddán s ochotností.

4. Jemu Otec ukazoval / vše, jako Synu zjevoval, / proto v něm Boží moudrosti / složeny divné ctnosti.

5. Bůh mu jakoby starému / dal čest, dvanáctiletému, / aby starce rozsuzoval, / jím k Bohu ukazoval.

6. Když byl ve věku dospělém, / osvědčil jej z nebe hlasem, / řka: Tento jest Syn můj milý, / v něm se mi dobře líbí.

7. Ten moudrost Boží zvěstoval, / dítky své dle ní pěstoval, / odňal zákona jho těžké, / dal sladké břímež lehké.

8. Již s ní v nebi mezi starci / sedí Otce na pravici, / jemu se všichni klanějí, / čest i chválu vzdávají.

9. Když se z nebe vrátí k soudu, / posadí se v majestátu, /
své utěší milovníky / a předěsí zlostníky.

10. Kdo budou zde vítěziti, / chce s sebou na trůn
vsaditi, / s ním aby v nebi dědili, / na věky kralovali.

τ: Jan Augusta, Písně chval Božských, 1561 /

Písně duchovní evanjelistské, 1615 / Evangelický zpěvník, 1979 / 2018

m: *Quem pastores laudavere* / Kolínský kancionál, 1517 /

Písně chval Božských, 1541

504

1. Kris - te, Sy - nu je - di - ný
z lá - sky je - ho zro - ze - ný

Ot - ce ne - be - ské - ho,
dle slo - va sva - té - ho,

tvá hvěz - da za - zá - ři - la,
tem - nou noc pro - mě - ni - la

ja - sem svět - la své - ho.

2. Sám člověkem se stáváš, / nám jsi potěšením, / čas
milosti otvíráš / křížem vykoupený. / Svou smrtis život
vrátil / každému, kdo již ztratil / naději spasení.

3. Ať milost poznat smíme, / v lásce zůstáváme, / dál
ochotně sloužíme, / víru zachováme. / Tvá blízkost ať nás
chrání, / provázej požeňáním / vše, co konat máme.

†: Elisabeth Cruciger, Eyn Enchiridion oder Handbüchlein, 1524 /

Miloslav Esterle, Evangelický zpěvník (dodatek), 2000

m: *Mein frewd möcht sich wol meren* / Eyn Enchiridion oder Handbüchlein, 1524

505

1. Je - di - ný Sy - nu Ot - ce ne - beské - ho,
je - di - né Slo - vo Bo - ha vše - mocné - ho,
Je - ží - ši Kris - te, je - di - ná
ra - do - sti, ví - tej z vý - so - sti!

2. Poslaný na svět z Boží laskavosti, / pro spásu lidstva,
láskyplný hosti, / vítáme tebe, tobě se klaníme, / tebe
chválíme.

3. Na kříži pro nás ty jsi smrt podstoupil, / obětí drahou
z hříchů nás vykoupil, / pokrme sladký, ty v našem
zemdlení / syť nás k spasení!

4. Pastýři dobrý, dobrodinče hojný, / dej ať jsme lid tvůj
v pravdě bohabojný, / který prost hříchů s tebou vždy chce
žítí, / tobě sloužiti.

†: Kancionál, to jest Sebrání spěvův, 1601 / Zpěvník Církve československé, 1957

m: Kancionál český, 1576

506

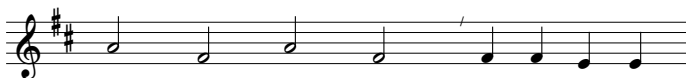
1. Jak ja - sně sví - tíš, hvěz - do má,
Ač z Já - ko - ba ses na - ro - dil,

můj Pa - ne, lá - sko u - přím - ná,
jsi Že - nich můj, Pán všech mých sil

jsi z ro - du krá - lov - ské - ho.
a ra - dost srd - ce mé - ho.

Slav - ný, vzác - ný, mo - je spá - sa,

ště - stí, krá - sa, hoj - nost vše - ho.

O - sla - vu - ji Pá - na své - ho.

2. Tys perla, jež se zjevila – / Bůh chtěl a Panna povila /
hned nebeského Krále. / Jak příslib věčné radosti / tvé
slovo plné milosti / zní v srdci neustále. / Milý, bílý / květe
z nebe, vítám tebe, / sladká mano, / nad kterou nic není
známo.

3. Žár lásky ve mně rozněcuj, / chci zářit jako odraz tvůj, /
mé slunce nehasnoucí, / být jako dobrá ratolest, / jen šířit
slávu tvou a čest, / nést plody nevadnoucí. / Tebe z nebe /
stále čekám, vstříc ti spěchám, / drahý Pane, / v tobě srdce
odpočine.

4. Necht' harfa vydá zvučný tón / tak, aby oslaven byl on, /
jímž duše moje žije. / S ním hodlám celý život jít, / jej
milovat, jej vždycky ctít, / mé srdce pro něj bije. / Plesám,
jásám, / k jeho chvále neustále / vděčně pěji, / zpívám
píseň o naději.

5. A nejmíc z toho radost mám, / že u dveří už stojí sám /
můj milý, věrný, drahý. / Snad zítra, až se rozední, / on
řekne slovo poslední, / moc hříchu skončí záhy. / Jistě,
jistě, / přijď již, Kriste, světlo čisté, / nemám stání, /
vyhlížím tě bez přestání.

τ: Philipp Nicolai, Frewden Spiegel deß ewigen Lebens, 1599 /
Bohuslav Vik, Evangelický zpěvník, 1979 / 2018
м: Psalter, 1538 / Philipp Nicolai, Frewden Spiegel deß
ewigen Lebens, 1599 / Cantional, 1627

*Pane, děkujeme za Slovo tělem učiněné.
Za Boží slávu, která se ukázala v lidské bídě.
Za Krista, který přišel, aby byl s námi.
Děkujeme, že tvoje cesty míří k nám,
i tehdy, když s našimi cestami je to všelijaké.*

507

1. Sy - nu Ot - ce ne - be - ské - ho,
v rov - né cti a slá - vě je - ho,
svět - lo z svět - la prav - di - vé - ho,
Bo - že z Bo - ha je - di - né - ho.

2. Aj, již odchází noc tmavá, / záře denní zasnívává, / nebe,
zemí osvěcuje, / od světla tmu odděluje.

3. Ó by též tma neznámosti, / jež se dosud v srdcích
hostí, / ustoupila světlu z nebe / a my jasně znali tebe!

4. Vzejdiž, slunce nejjasnější, / vrať den světu spanilejší, /
zaplaš noc temností škodných, / rozptyl stíny bludů
svodných.

5. Tobě, Kriste, budiž chvála / s Bohem Otcem neustálá, /
spolu také s Duchem svatým, / od věků v trojici spjatým.

r: Poklad spěvů duchovních, 1710 /

Zpěvník žalmů a písní duchovních, 1877 / Evangelický zpěvník, 1979 / 2018

m: Zdeněk Čep, Evangelický zpěvník, 1979

d/d.

1. Tak Bůh ten-to svět mi-lo-val,
 že nám k spa-se-ní da-ro-val
 to, což měl nej-mi-lej-ší-ho,
 chval-me lá-sku Nej-vyš-ší-ho,
 chval-me lá-sku Nej-vyš-ší-ho.

2. Syna jednorozeného / poslal k nám z trůnu věčného, /
 aby nám byl spasitelem, / |: služby hříchu zprostitutelem. :|
3. Co k našemu vykoupení / bylo v Božím uložení /
 zavřeno hned od věčnosti, / |: stalo se v času plnosti. :|
4. Ó jak nás Bůh zamiloval, / že lidem k štěstí daroval /
 Syna jednorozeného! / |: Ó věrme srdečně v něho! :|
5. Radu, pomoc, potěšení, / světlo, život, vykoupení /
 v něm máme z Boží milosti. / |: Ó přenesmírná štědrosti! :|
6. Přijmiž ho každý s radostí, / nezhrdej jím
 s nevěností, / jehož Bůh poslal k své slávě, / |: on se tě
 ujal laskavě. :|
7. Vzávej a chval ho s vděčností, / služ mu se vší
 poddaností, / následuj jeho učení, / |: v kterémž jest cesta
 spasení. :|

8. Chvála buď Otci věčnému / i Synu nám zjevenému /
i Duchu jeho svatému, / |: na věky požehnanému. :|

T: Kancionál celoroční, 1610 /

Nová kniha zpěvů křesťanských, 1796 / Evangelický zpěvník, 1979

M: Ladislav Moravetz

509

1. Pán Kris - tus, Syn Bo - ží věč - ný,
při - šel me - zi lid ne - vděč - ný,
e - van - ge - li - um jim ká - zal,
Ot - ce své - ho vů - li hlá - sal.

2. Činil divy převeliké, / jimi z pokuty všeliké / věrné své
vysvobožoval, / ďáblovu moci zprošťoval.

3. Vymítav mocně ďábelství, / ruší v nás jeho království, /
jehož se on lstivě ujal, / když prvního člověka jal.

4. Ale Kristus, Adam nový, / napraví pád ten hotový, /
zápasil s ním, jemu místa / nikde nedává dojista.

5. Zdolal oděnce silného, / zabral dům i kořist jeho, /
království své vysvobodil, / aby moc svou v ně uvedil.

6. Ještě to i podnes činí, / při kom sobě kdy umíní, /
že z něho ďábla přezlého / vymítá, i skutky jeho.

7. Duchem svatým obdaruje, / slovem víry osvěcuje, /
království své v něm vzdělává, / víru spasitelnou dává.

8. Ó činiž z nás své království, / vymítej každé ďábelství! /
Dej, ať nad zlým vítězíme, / dokud na světě bydlíme.

т: Adam Šturm z Hranic, Písně chval Božských, 1541 /

Kancionál, 1659 / Evangelický zpěvník, 1979

м: Petr Eben, Evangelický zpěvník, 1979

*Milosrdný Bože,
děkujeme ti, že vstupuješ do našeho života i do běhu světa.
Setkáváš se s námi v lidství svého Syna,
vystavuješ se tomu, jací jsme,
a všechno proměňuješ silou své lásky.*

podle německé reformované agendy

